

alle Samfundslag. Den har efterhaanden faaet en saa alvorlig og omfattende Karakter, at man ikke uden Grund kalder dette Aarh. *Kvindens Aarhundrede*. Dette skal ikke sige, at Kvinderne nu vil tage den Magt, som Mændene saa længe egenmægtig har besiddet — det betyder kun, at alle Tegn viser, at Kvinderne i dette Aarh. vil vaagne til Bevidstheden om deres Evner, vil vaagne til Bevidstheden om, at ogsaa de har Rettigheder og Pligter overfor det fælles Samfund. Sidste Sommer afholdtes i Stockholm en stor international Kongres for Kvinders Stemmeret; der mødte Repræsentanter fra 22 forskellige Lande, fra Amerika, Australien, Afrika og fra alle civiliserede Stater i Evropa; enkelte Kvinder mødte endogsaa som officielle Udsendinge fra Stater, hvor Kvinderne allerede har Valgretten. Disse Kvinder kom ikke sammen for at drøfte, hvorvidt Kvinderne skal have Valgretten, men for at finde de bedste Midler, de hurtigste Veje, ad hvilke Sejren kan naas. Thi — ingen af disse Kvinder tvivler om, at lige saa sikkert, som Solen staar op i Øst og gaar ned i Vest, lige saa sikkert vil alle Kvinder Verden over naa den Frihed, som kun Valgretten fuldt ud kan give dem.

Modstanden mod Kvindernes Valgret bliver stadig mindre; faa tør i vore Dage højt og tydeligt udtale, at Kvinderne *ikke* bør have Valgret. Som man véd, har den danske Regering i denne Rigsdagsamling forelagt Forslag til en Grundlovsændring, hvorved bl. a. Kvinderne faar den politiske Valgret. Under Diskussionen saavel i Landsting som i Folketing mødte Forslaget ingen *stærk Modstand*, man nøjedes med at vise Sagen sin Ligegyldighed eller udtale sin Betænkelighed. En af Landstingets Højre erklærede, at Rigsdagen havde Ting at beskæftige sig med af langt større Vigtighed for Folk og Land — og den frikonservative Ordfører udtalte sin Tvivl om, hvor vidt det nu ogsaa var i Kvindernes egen Interesse at faa den nu.

Vi erkender ikke, at der findes vigtigere Sag — og vi tør trygt svare, at det er i *Kvindernes egen* Interesse at faa

Valgretten snarest mulig, og ikke alene i Kvindernes Interesse, men i Mændenes, i Samfundets.

Naar man gaar de betænkelige Herrer nærmere paa Klingen og spørger dem, hvori deres Betænkeligheder bestaar, saa vil man i Reglen høre, at Betænkelighederne gælder Hjemmene. *Kvinden hører Hjemmet til* — eller som det siges i en mere tillokkende Form: *Hjemmet hører Kvinden til*; men det er i denne Sammenhæng kun en gammel, uholdbar Phrase. Det er det af 2 Grunde — for det første, fordi Hjemmets og Samfundets Interesser i vore Dage ikke er modstridende, men sammenfaldende; den dygtigste, omsorgsfuldeste Hustru og Moder er ikke den, hvis Interessesfære ikke gaar udenfor Hjemmets 4 Vægge. Man værner og styrker ikke sit eget ved at forsømme de fælles Sager; ingen kan isolere sig og sine og gøre dem uafhængig af de fælles Livsvilkår — derfor bør man have Interesse for det, der er fælles. Man betrygger ikke sine Børns Fremtid hverken materielt eller aandeligt, saalænge Verden er fald af Nød og Fattigdom, Dumhed og Fordærvelse. Man styrker og værner sine egne ved at skabe Sundhed og gode Livsbetingelser i saa vid Udstrækning som muligt — og derfor har ogsaa de Kvinder, der er i Hjemmene, dyb Interesse i det offentlige Liv og dets forskellige Foreteelser. Men det er ogsaa en Phrase af en anden Grund. *Kvinderne hører ikke mere kun Hjemmene til*, de hører til i Fabriker og paa Kontorer, i Skolerne og paa Hospitalerne, i Laboratorier og Foredragssale og alle Steder, hvor aandeligt og fysisk Arbejde foregaar; thi Hjemmene har ikke længere Plads til dem. Og alle disse Kvinder, der arbejder selvstændigt og betaler deres Skat — alle disse Kvinder, der daglig kommer i Berøring med Love og Forordninger, som daglig hænges i deres Karrière af gamle Vedtægter og Fordomme, alle disse Kvinder behøver — ligesaavel som Hjemmets Kvinder — at være medbestemmende i Samfundet.

Arbejdet for Kvindernes Valgret er ikke nemt naomstunder; det er altid lettere at være ivrig og begejstret, naar

Modstanden er stor; den bedste Hjælp for vor Agitation vilde være, om der rundt omkring os dannedes Foreninger, som vilde modarbejde Valgretten; thi Lunkenhed og Ligegyldighed er langt farligere Modstandere end aabenlyse Fjender; det avler Lunkenhed og Ligegyldighed ogsaa i Tilhængernes Rækker. Vore værste Fjender er alle de Kvinder, som *ikke* har sluttet sig til os, alle de Kvinder, der endnu staar udenfor vor Organisation. Det er dem vort Arbejde i første Række skal rettes imod, at overbevise dem om Nødvendigheden af at slutte sig til os, aldrig at blive trætte af at tale om til dem vor Sags Berettigelse, om vor Sejrs Nødvendighed. Saa ofte møder man det Svar: Hvad vedkommer alt dette mig, jeg har det jo godt, som jeg har det — jeg savner intet. Sig da til disse kortsynede Kvinder: Vedkommer det ikke Jer, hvorledes vore Skoler indrettes — de Skoler, hvorhen I sender Jeres Børn, vedkommer det ikke Jer, hvorledes vore Hospitaler er ordnede, den Dag kan komme, hvor I bliver nødt til at sende én af Jeres kære derind, vedkommer det Jer ikke, at der her i vort Land findes tusinder af Hjem. som uforskyldt Fattigdom har lagt øde, tusinder af Børn som strejfer om Dagen igennem paa Gader og Veje, fordi der er koldt og uhyggeligt hjemme, vedkommer det Jer ikke, at Børn sulter og fryser.

Der lovgives om vore Børns Fremtid, om Sundheds- og Sædeligheds-spørgsmaal, der gives Skattelove og Forsvarslove, vedkommer det ikke Kvinder ligesaavel som Mænd, hvortil deres Penge anvendes, og vedkommer det os ikke, ved hvilke Midler man mener bedst at værne sit Lands Selvstændighed.

Bliv aldrig trætte af at gentage det samme atter og atter, for hver eneste — Mand eller Kvinde — der slutter sig til os, er vi naaet et lille Skridt videre mod Maalet — Kvindens politiske Ligestilling med Manden.

Julie Arenholt.

**Landsforbundets Valgretsmærke
bør sættes paa alle Breve.**